

Ένας χρόνος από την κοίμηση του Μητροπολίτου Νικοπόλεως και Πρεβέζης κυρού Μελετίου (2012)

[Ορθοδοξία κ](#)

αρχιμ. Βασιλείου Μπακογιάννη

«Σας έτυχε μικρή Μητρόπολη» του είπε παρουσία μου ο παπάς από το χωριό μου, λίγες μέρες μετά την ενθρόνισή του (1980). Και η απάντησή του: «Καλύτερα να ήταν ακόμα πιο μικρή.

Για να μπορέσω να την διοικήσω, όσο το δυνατόν πιο καλά!».

Και κρατώντας στα χέρια του το ακάνθινο πηδάλιο της τοπικής Εκκλησίας, κόπιασε, μόχθησε, πόνεσε, εκλαψε!

«Αν ήξερα από πριν τις τεράστιες ευθύνες που έχει το αξίωμα της αρχιερωσύνης, δεν θα το δεχόμουν ούτε κατά διάνοιαν!», εκμυστηρεύθηκε σε φίλο μου (2010).

Αναλαμβάνοντας το «τιμόνι» της Μητροπόλεως, βρήκε «ταμείο» με έσοδα μηδαμινά. Και δανείσθηκε τότε (1980) από προσωπικό του φίλο 100.000 δραχμές για τις ανάγκες της Μητροπόλεως. Και κατώρθωσε σε μια πενταετία, 1980-1985, με τις εισφορές των πιστών, (γιατί ενέπνεε σεβασμό και εμπιστοσύνη), να ανεγείρει στην Πρέβεζα (12.000 τότε κατοίκων) ένα μεγάλο τριώροφο πνευματικό κέντρο, που αποτελεί πραγματικό στολίδι για την πόλη.

Και τι δεν έκανε καθόλη του την αρχιερατεία· μοναστήρια, εκκλησιές, πνευματικά κέντρα σε ενορίες κ.λ.π.

Ο αρχιερέας λέγεται ποιμενάρχης, γιατί είναι ο «αρχηγός» των ποιμένων, των ιερέων. Που σημαίνει πως η κύριά του αποστολή είναι η «εποπτεία» των ιερέων του, γιατί αυτοί γεμίζουν ή αδειάζουν τις εκκλησιές.

«Όποιος ιερέας ζει πνευματική ζωή, θα είμαι δούλος του», είπε στους ιερείς του ο αείμνηστος Μελέτιος κατά την πρώτη Ιερατική σύναξη (Απρίλιος 1980).
[\(περισσότερα...\)](#)